

Interview Brenda Corijn

‘Ik kan niet leuk zijn om mee samen te werken. Ik aanvaard niet graag hulp en wil alles zelf doen, ook als ik blokkeer’

‘Ik kan niet leuk zijn om mee samen te werken. Ik aanvaard niet graag hulp en wil alles vooral zelf doen, ook als ik blokkeer.’ (Foto: op Cactusfestival 2024.) Beeld Stefaan Temmerman

Zangeres Brenda Corijn (25) omzwachtelt de kwetsbare, mooie liedjes van *Ão* – [Belgische band, Portugese bries](#) – met een stem vol jeukerig verlangen, elk woord een mysterieuze zucht. Maar in een koffiezaak op een hoek van de Dansaertstraat in Brussel laat ze haar zinnen even graag luid klateren. Vlak voor de tweede helft van een drukke festivalzomer (M-idzomer! Lokerse Feesten! OLT Rivierenhof!) praat ze over een woelig doorbraakjaar, gedeukte auto’s en het krokodillenrijke Mozambique.

[VINCENT VAN PEER](#) 5 augustus 2024, 14:00

Ão blijft groeien. Jullie speelden Portugal plat in het voorprogramma van dEUS, met ‘Mulher’ schreven jullie een van de mooiste Belgische nummers van de laatste jaren, de recensies van jullie debuutplaat *Ao Mar* waren lovend... En nu die festivalzomer!

Brenda Corijn: “De mannen – Siebe Chau, Jolan Decaestecker, Bert Peyffers – en ik verkeren alle vier in opperste staat van paraatheid: de zon waar onze wereld momenteel rond draait, heet ão. We plannen al onze activiteiten rond de band, op vrije dagen denk ik na over optredens die eraan komen en op een feestje vraag ik me af: tot hoe laat mag ik blijven? Want ik moet dán wel op mijn best zijn.”

Blijf op de hoogte

Krijg een melding bij nieuwe artikelen over TV & Cultuur

In de heroïne vliegen zit er niet in deze zomer?

Corijn: “Daar gaan mijn plannen! (*lacht*) Maar ik vind het niet erg om mijn leven nu even van de muziek te laten afhangen, zo kan ik al die festivals voor de eerste keer meemaken.”

Voor de eerste keer?

Corijn: “Ik zal je iets verklappen dat dodelijk kan zijn voor mijn reputatie: ik ben nog nooit op Rock Werchter of Pukkelpop geweest. Ik zie de meeste weides voor de eerste keer van op het podium.” (*lacht*)

Lees ook:

ão geeft een Belgische twist aan Portugese sound: [‘Huilende baby’s worden rustig van onze muziek!’](#)

U was dit voorjaar een ‘spoiled brat’: [de beste albums van 2024 tot nu toe](#)

Welk festival is het spannendst voor jou?

Corijn: “Het Dioniss-festival in Sint-Denijs-Westrem. Het podium staat aan de achterkant van mijn middelbare school, waar vroeger ook de kermis neerstreek. Het is een soort uit de hand gelopen dorpsfeest en ik wéét hoeveel er gedronken wordt. Ik zal me vooral niet kunnen verstoppen. Ik ben daar geen onbeschreven blad voor het publiek: iedereen kent me daar als de Brenda die drie jaar geleden nog drinkbekkers uit de vuilniszakken zat te plukken. Makkelijk 50 euro mee verdiend.

“Oók spannend wordt het Nederlandse festival Into the Great Wide Open. Daar moet je met een boot naartoe, en we moeten erop letten dat we onderweg onze instrumenten niet kwijtraken – we hebben jammer genoeg geen dure flightcases ter bescherming.”

Over jullie instrumenten gesproken: daar zitten rariteiten tussen. Jolan bespeelde ooit iets wat hij zelf als ‘de glasbak’ omschreef en Bert slaat op het podium graag op een koekendoos.

Corijn: “Siebe bespeelt de baspedalen met zijn blote voeten, terwijl hij gitaarspeelt – daar heeft hij veel evenwichtsoefeningen voor moeten doen. Bert heeft shakers aan zijn schoenen, ontwierp de muizenval – een houten blok waarop hij allerlei veertjes

en haarspelden heeft vastgeplakt, die elk een ander geluid voortbrengen – en bespeelt ook een sleutelbos.

“Maar de erkan is onze favoriet. Dat is een basdrum die Bert heeft laten maken van een dik geitenvel. Té dik, het moest nog wat getrimd worden. En dus ging Bert ermee naar... de kapper! In het salon werkte toevallig ene Erkanen die riep uit: ‘Wajoo, moet je daar elke maand mee langskomen?’” *(lacht)*

Zit je graag op de tourbus?

Corijn: “We wonen vervelend genoeg allemaal in een andere stad, dus we hebben geen tourbus. We carpoolen vaak met een Cambio-busje. Alleen ben ik geen populaire passagier, want ik val altijd in slaap. Bert is dan weer de minst leuke bestuurder: hij mist altijd de afrit – één keer is hij erin geslaagd om een afrit driemaal voorbij te schieten. En Jolan heeft het moeten afleren om in brokjes op zijn gaspedaal te duwen, in plaats van in één vloeiende beweging.”

Een groepje prachtige automobilisten, die van Æo.

Corijn: *(lacht)* “In ondergrondse garages verzamelt Bert gretig blutsen en builen, maar hij trekt zich dat niet aan. Maar ik moet niks zeggen: na onze deelname aan de preselectie van Humo’s Rock Rally 2022 ben ik eens tegen een andere auto geknald met mijn trekhaak. Een geluk bij een ongeluk: het was een gloednieuwe wagen en de sympathieke vriend van de eigenaar werkte bij de verzekeringen.”

Ik durf het bijna niet te zeggen, maar in Humo’s Rock Rally was de jury niet mals voor jullie.

Corijn: “We hebben een kostbare kans gemist. De commentaar van de jury was iets à la ‘Æo maakt muziek die past bij de uitslagen van de verkiezingen’. Maar onlangs wáren het verkiezingen, en we zijn domweg vergeten om er iets mee te doen! Het is nooit leuk om zo’n commentaar te krijgen, maar we vonden het allemaal wel oké. Ik zat eigenlijk meer in met die deuk in mijn auto.”

Beeld Charlie De Keersmaecker

Is er iets wat je tegen de toenmalige juryleden zou willen zeggen?

Corijn: (*fijntjes*) “We staan tegenwoordig toch vaak in *Humo*, *não?*” (*lacht*)

NIEUWE STONES

Hoe vaak wordt jullie bandnaam fout geschreven in de backstage?

Corijn: “Siebe zei eens: ‘We hopen het minstens zo lang vol te houden tot iedereen de tilde juist zet.’ Maar dan zullen we nog *láng* moeten touren. (*lacht*) Siebe heeft een map waarin hij alle spellingsvarianten verzamelt: puntjes op de a, een streep door de o... Mensen spreken onze naam ook graag uit als ‘Oi’ of ‘Oe-a’. Terwijl het gewoon ‘A-oo’ is.”

Drie klassieke tourvragen! Hebben jullie rituelen voor het opkomen? Hebben jullie weleens dronken op het podium gestaan? En wie laat de stinkendste scheten?

Corijn: “We hebben een uitgebreide groepsknuffel, ik warm op met theateroefeningen zoals De Muis (doet een muis na) en De Tijger (doet een tijger na), en ik poets mijn tanden. Ik heb nog nooit dronken op een podium gestaan. En de scheten van Siebe zijn alleszins de luidste. Bert kan dan weer hard boeren, niet normaal.

(*Denkt na*) “Eén keer hebben we wel dronken een jamsessie opgenomen. Dat herinner ik me vooral omdat de *héle* band toen gezongen heeft, zelfs Siebe, voor wie

dat anders de ergste nachtmerrie is – een trauma van zijn muziekleiding. Dat was een prachtige avond. Misschien mag ik het niet zeggen, maar Siebe heeft toen gehuild van ontroering.”

Zelf vertelde je ook eens dat jullie muziek je zo hard kan raken dat je soms in tranen uitbarst.

Corijn: “Ja... Ik denk dat wij best een gevoelige, emotionele band zijn. *(lachje)* We dimmen altijd de lichten als we spelen. We doen wel meer dingen op een rare manier. Wij kunnen bijvoorbeeld iets voor elkaar spelen en allemaal voelen dat er iets waardevols in zit. Maar laten we dat aan iemand anders horen, dan begrijpen ze er geen snars van. Wij zitten met ons vieren echt op dezelfde golflengte, we delen een soort kaduuk verbeeldingsvermogen. Alleen duurt het vaak wel een jaar om dat ruwe idee ook tot iets goeds uit te broeden, tot datgene waarvan we altijd al hoorden dat het erin zat.

“Veel mensen zouden ons gek verklaren als ze zien hoelang we met onze muziek bezig zijn. Een repetitiedag duurt vaak twaalf uur. Dan vertrekken we om elf uur uit onze uitvalsbasis Het Depot, net op tijd voor de laatste trein huiswaarts. Ons proces is heel traag, we nemen voor alles de tijd. Daarom zijn we ook al een tijd bezig aan onze tweede plaat, daarvoor gaan we vaak naar Frankrijk.”

Je hebt twaalf héél drukke maanden achter de rug, hè?

Corijn: *(blaast)* “Ja. In het begin van dit jaar werd het allemaal een beetje veel. We hadden zoveel shows gespeeld, en waren daarna meteen weer beginnen te schrijven. Tegelijkertijd stond ik op de planken met de theaterproductie *(V)* – een prachtige ervaring, maar wel een zwaar stuk om te spelen. Ik was compleet oververmoeid. En toen vloog mijn schouder ook nog uit de kom. *(lacht)* Als ik vier uur per nacht sliep, zal het veel geweest zijn. Als ik er nu aan terugdenk, dan is die periode één waas. De enige wandeling die ik maakte, ging van thuis naar het station en van het station naar ons repetitiekot. Ik had even geen verbinding met de realiteit.”

Hoe heb je dat opgelost?

Corijn: “Door héél veel te slapen.” *(lacht)*

Had je een burn-out?

Corijn: “Ik las gisteren een interview met theatermaker Bavo Buys, een vriend van me, en daarin zei hij: ‘Ik zie veel jonge kunstenaars uitvallen. Dus denk ik na een moeilijke repetitie snel zelf: oei, héb ik nu een burn-out?’ Daar kon ik me wel in herkennen: de angst voor een burn-out is groter dan de burn-out zelf.”

Je zingt in het Portugees. Weten de jongens altijd waar je teksten over gaan?

Corijn: “Nee, dat is voor mij een moeilijke oefening. Het heeft lang geduurd voor ik de zinnen van mijn teksten durfde uit te spreken. Zo zing ik in ‘Mulher’: ‘*Vai à procura dumã outra mulher*’ – ‘Ga op zoek naar een andere vrouw’. ‘*Uma mais linda / Mais*

forte / Do que eu – ‘Iemand mooier en sterker dan ik’. Als je zoiets moet voorlezen, ben je opeens wel héél kwetsbaar.

“Onlangs bedacht ik me dat ik eigenlijk niet leuk kan zijn om mee samen te werken. (*lacht*) Ik ben een gekke, niet bijster constructieve combinatie van koppig en onzeker. Ik aanvaard niet graag hulp en wil alles vooral zelf doen, zélf als ik blokkeer.”

‘Ik ben nog nooit op Rock Werchter of Pukkelpop geweest. Ik zie de meeste weides voor de eerste keer van op het podium’

Voel je je al meer muzikante dan vroeger?

Corijn: “Nee, het wringt om mezelf een muzikant te noemen. Ik heb nooit muziek gestudeerd. *Ão* is mijn eerste muzikale project. Vóór deze band schreef ik geen nummers. Ik denk helemaal niet: als het met *Ão* niet werkt, dan doe ik wel iets anders in de muziek. Nee, muzikaal gezien is *Ão* mijn hele wereld.

“Ik heb een raar brein voor muziek, denk ik. Als ik iets schrijf waarin ik een uitbundig refrein vermoed, blijkt het geheel een trage strofe te zijn. De rest van de band knipt en plakt vaak in de nummers, zoekt naar de juiste timing... Zij snappen de structuur. Als de muziek wérkt, dan werkt ze dankzij hen. Alleen zou ik het echt niet kunnen. Pas met ons vieren ontstaat er magie.”

Zoals The Rolling Stones: ze spelen volgens de legende allemaal lichtjes uit de maat, maar sámen zorgt dat voor een perfect, onmogelijk te kopiëren samenspel.

Corijn: “Kijk, intussen noemt *Humo*, helemaal bijgedraaid, ons zelfs al de nieuwe Rolling Stones!” (*lacht*)

Wanneer werd je voor het eerst geraakt door muziek?

Corijn: “Dat zal in mijn tijd als misdienaar geweest zijn.”

Ah?

Corijn: “Jaja, ik ben katholiek opgevoed. Elke zondag gingen we naar de kerk. Bij speciale misvieringen, zoals Pasen of Kerstmis, speelde ik een met wierook zwaaiende engel. Ik was jaloers op mijn broer: hij mocht een herder spelen en kreeg een knap kostuum, terwijl de engeltjes het moesten stellen met een sober jezuskleed. Dat was de eerste vorm van theater die ik meemaakte. Er was ook een klein orkest bij, met een vrouw die zong. Ik was zo onder de indruk! Ik heb haar na een voorstelling eens opgewacht om haar proficiat te wensen.

“Ik keek écht op naar de pastoor. Voor mij was hij een warme, troostende figuur, zoals Sinterklaas of de Kerstman. Als ik hem passeerde, zwaaide ik soms stiekem. En als hij terugzwaaide, was ik vereerd. Ik zag die mens – hij is intussen overleden – echt graag, ook al heb ik als kind nooit een echt gesprek met hem gehad. En tegelijk vind ik die verheven status iets ongemakkelijks, want zo heeft ook al dat misbruik

kunnen plaatsvinden. Door die automatische verering en de onmogelijkheid om iemand ter discussie te stellen.”

Wat is er blijven hangen van je katholieke opvoeding?

Corijn: “Ik heb warme herinneringen aan de kerk. Het moment waarop je tijdens een misviering het teken van vrede aan elkaar geeft: zo mooi! Als ik mensen alleen zag zitten in de kerk, ging ik hun altijd een knuffel geven. Ik voelde daar heel veel... verbinding.

“Maar tegelijk waren er ook altijd dingen waar ik het – sorry, mama! – niet mee eens kon zijn. Ik hou niet van de schaamte die je in de katholieke traditie wordt aangepreft. Het is belangrijk om jezelf te ontdekken, maar dat is niet te doen als je bij elke bocht die je maakt een nieuwe zonde opgeplakt krijgt. Ik heb daar zelf mee geworsteld. Wat kan er en wat niet? Ben ik een slecht mens als ik me zó voel.”

Waarover had je vragen?

Corijn: “Hoe gesloten het op verschillende vlakken is. Als je buiten de lijnen gaat zoeken, krijg je een schuldgevoel aangepreft, terwijl nieuwsgierigheid zo mooi is.

“Dat ze minder openstaan voor andere religies, daar heb ik het ook moeilijk mee. Terwijl het zo’n individuele beleving is! Geloof gaat om alles waar je kracht uit put. Ik zat eens met een vriendin op de metro in Porto toen er een mormoonse man met ons kwam praten. Hij vroeg: ‘Geloof je?’ Waarop mijn vriendin: ‘Ja, ik geloof. Maar dan wel in de kunst, want dát raakt me.’ Als ik dan toch een geloof moet kiezen, dan kniel ik voor het altaar van de kunst.”

VERLATINGSANGST

Willekeurig vraagje: wat is je allereerste herinnering?

Corijn: (*denkt na*) “Toen ik in een capulana, een soort katoenen doek, op de rug van mijn moeder zat. Ik heb daarover eens geschreven in een toneelstuk: ‘Ik voel mijn benen omhoog, mijn poep omlaag. Hoe warm haar rug, mijn wang ertegen geperst.”

Je vader werkte destijds voor Artsen Zonder Grenzen in Mozambique, waar hij je moeder leerde kennen.

Corijn: “De familie van mijn mama ontving alle artsen die aankwamen uit het buitenland, dus ook mijn papa. Op een dag wandelde hij door de keuken en mijn moeder was daar ook toevallig: hij werd toen als door de bliksem getroffen en is verliefd geworden op haar. Hij heeft later naar de huistelefoon gebeld om toestemming te vragen voor een date. Ik kan me het amper inbeelden, mijn papa had alleen een zakwoordenboekje Portugees... Waarover hebben ze het toen in hemelsnaam zo lang gehad?” (*lacht*)

'Iedereen op het Dioniss-festival kent me als de Brenda die drie jaar geleden nog drinkbekers uit de vuilniszakken zat te plukken. Makkelijk 50 euro mee verdiend.'Beeld Charlie De Keersmaecker

Ze konden het blijkbaar wel met elkaar vinden: onlangs moest je vlak na je set op het Cactusfestival naar het vliegtuig spurten om in Portugal hun huwelijksverjaardag te vieren.

Corijn: “Ik heb het gehaald! Het was zelfs niet nipt, want de vlucht had een uur vertraging. De hele gate was volgestouwd en omdat ik per se een stopcontact nodig had om mijn gsm op te laden, was ik veroordeeld tot een plekje op de grond naast een ladderzatte, bier morsende Portugees met een kanon van een boombox. Daaruit blèrden voortdurend Portugese schlagercovers van wereldhits. Een beproeving, maar ik ben er geraakt. Later die avond ben ik uitgegaan met mijn broer en mijn nicht. Ik was zo moe dat ik me op de meisjestoiletten in een zacht rood zeteltje heb neergeploft.”

Je bent geboren in Zimbabwe.

Corijn: *(knikt)* “Mijn papa was daar toen op missie. Papa en mama zijn met drie naar daar gegaan – mijn zus was al geboren – en ze zijn met vijf teruggekeerd – mijn broer en ik zijn toen komen piepen. De briefwisseling van mijn papa moet voor zijn familie in België vol plottwists gezeten hebben.” *(lacht)*

Welke taal sprak je met je broer en zus?

Corijn: “Portugees, maar onze voertaal is intussen al lang het Nederlands. Mijn zus was op een bepaald moment helemaal in de war: ze sprak Portugees, Nederlands en Engels door elkaar. Toen zeiden onze ouders: ‘Tijd om één land te kiezen.’”

Je hebt in het voorprogramma van dEUS mogen spelen in het Coliseu dos Recreios in Lissabon. Je was toen zenuwachtig wegens je Portugees accent.

Corijn: “Achteraf bleken veel mensen te denken dat ik uit Porto kwam. *(lacht)* Maar ik stierf wel van de zenuwen. Ook toen we onlangs voor het eerst een interview gaven in het Portugees. Mijn Portugees is niet perfect, met soms zelfs woordjes Spaans ertussen.”

Ik weet van Mozambique jammer genoeg vooral dat het een van de armste landen ter wereld is.

Corijn: “De kloof tussen rijk en arm is er enorm. Naast kasten van villa’s, met bewakers, kuisvrouwen en koks, staan hutjes van stro. Maar ik mis het land! En mijn familie, natuurlijk. Mijn familiebezoeken zijn altijd een emotionele whiplash geweest. Groeten en dan weer afscheid nemen. Onlangs ging ik weg bij familie en mijn 3-jarige neefje stond te huilen aan het tuinhek. Zo jammerde ik vroeger óók als we vertrokken. Ik ben nog altijd... voorzichtig in mijn contacten. Ik heb er moeite mee om iemand dichtbij te laten komen, omdat iets in me beseft dat ze ook weer kunnen weggaan. Zo krijg je dus bindings- en verlatingsangst.” *(lachje)*

Dat gemis hoor je in de muziek van Ño. Zelfs jullie genre, de saudade, is een onvertaalbaar Portugees woord dat zoveel betekent als ‘onpeilbare melancholie’.

Corijn: “Ik heb een acuut besef van het voortschrijden van de tijd: zowel hier als ginder tikt de klok genadeloos verder. Maar ik raak amper nog in Afrika. Het is te duur en met Ño heb ik amper tijd. Ik heb soms het gevoel dat iets me ontglipt, dat ik iets tegen me aan wil trekken dat ik niet kan grijpen.”

“Vroeger stond ik aan mijn microfoonstatief gelijk met mijn ogen dicht, nu bloei ik veel meer op.”Beeld Charlie De Keersmaecker

De Mozambikaanse onafhankelijkheid is pas uitgeroepen in 1975. Zie je veel politiek op straat?

Corijn: “Er zijn twee politieke partijen in Mozambique: Frelimo en Renamo. De familie van mijn mama had een boerderij en leverde voedsel aan Frelimo. Maar toen heeft de andere partij die boerderij in de fik gestoken. Haar grootouders zijn moeten vluchten, de rest was niet thuis.

“Je ziet overal nog het communistische verleden van het land. De straten zijn vernoemd naar Vladimir Lenin en Mao Zedong. Ik moest eens een foto laten nemen voor mijn paspoort. Ik had een topje aan, en mijn mama een bloes. Maar toen we de foto's te zien kregen, droeg mijn mama plots een beige kostuum en ik een zwart T-shirt. Ze hadden ons gefotoshopt! Vreemd, hè?

“Mozambique is belangrijk voor me. Ik heb me altijd Mozambikaanse gevoeld. Omdat ik er heb gewoond, omdat we er zo vaak naartoe zijn gegaan, omdat we er zo’n grote familie hebben. In Portugal hebben we ook familie, maar Portugees voel ik me dan weer niet echt. Ook door onze complexe familiegeschiedenis. (*Denkt na*) Over mijn mama haar leven zou je een boek kunnen schrijven. Nee, nog beter, ze zou haar levensverhaal zélf moeten vertellen, ze is de beste verteller die er is.”

In het nummer ‘Mãe’ vertelt je moeder een verhaal over een Mozambikaanse vrouw die bekendstond als ‘de moeder van de krokodillen’. Wie is zij?

Corijn: “Neem de verhalen van mijn moeder altijd met een korrel zout, zo zijn ze lekkerder. De moeder van de krokodillen was de vrouw die naast haar woonde aan de rivier. Ze was geen familie, maar mijn mama zag haar zo vaak dat ze bijna een oma was. Ze had een zoon, maar geen man, dus werd ze gezien als een heks. Er circuleerden verhalen over haar. Iemand wilde haar eens bestellen en kroop haar huis binnen, maar liep gillend weer buiten: in de slaapkamer zag hij plots een krokodillenstaart achter de kastdeur glippen. Als een krokodil gedood werd, dan huilde zij aan de rand van het water: ‘Meu filho! Meu filho’ – ‘Mijn zoon! Mijn zoon!’ En toen het gebied overstroomde, overleefde zij omdat de krokodillen haar terug aan wal brachten. Wordt verteld.”

Je bent ook een verhalenverteller.

Corijn: “In de muziek en in het theater, ja, maar niet in een gesprek – dan is mijn mama zoveel beter! Nog eentje: ik herinner me het verhaal van de schoonheidswedstrijd in de stad, waar mama’s nicht aan meedeed. Die wedstrijd zou gewonnen worden door de kandidate die het luidste applaus in de wacht kon slepen. Dus wat had mijn oom, die samenwerkte met het leger, gedaan? Hij had een garnizoen militairen opgetrommeld, die in burger voor de deur werden afgezet door hun legertruck, en binnen losbarstten toen mama’s nicht aan de beurt was. (*lacht*) Natúúrlijk heeft ze gewonnen.”

Mag ik je, voor je halsoverkop naar je volgende optreden vliegt, nog vragen wat je grootste ambitie is met ão?

Corijn: “Dat het niet stopt, dat we mogen blijven bestaan. Dat is toch het allermooiste? Ik hoop ook dat we mogen blijven evolueren – vroeger stond ik aan mijn microfoonstatief gelijmd met mijn ogen dicht, nu bloei ik veel meer op – én dat we alle tijd krijgen die we nodig hebben om te groeien.”

***Fun fact:* zelfs een krokodil heeft vijftien jaar nodig voor die volgroeid is.**

Corijn: “Ik denk dat ik er trouwens net eentje achter de kastdeur zie glippen. Da-ág.”